Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομήν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορήματος προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῖς συγγραφέως τῆς ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΥ, **Οὐίλκη Κόλλινς**.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* ἡ **Λευκοφόρος**, περιττὸν εἶνε νὰ εἴπωμέν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀνάγεται εἰς ἰδιαίτερον ὅλως κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνῦον ἅπαξ ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἕνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἵνα δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς **Νεκρᾶς Ζώσης** ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταυτοχρόνως ἐν δυσὶ περιοδικοῖς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν *δέκα* ἐφημερίσι τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδᾶ, ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικὴ ἐφημερὶς τῆς Καλκούτης τὴν ἐδηδοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι, καὶ ὅτι δεινὸς συνήφθη μεταξὺ τῶν Ἄγγλων ἰατρῶν ἀγών, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ὧν ἐδόθη ὁ *ἀληθέστατος* τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἂν τέλος ἡ **Λευκοφόρος** ἔτερψε καὶ συνεκίνησεν, ἡ **Νεκρὰ Ζῶσα** θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν δίδαγμα ὑπερκνθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαικσπηρείοις δράμασι. Παρὰ τὰ ἰσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθήματα, θὰ λάβωσι καὶ ὡραῖα διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ θείας τοῦ καθήκοντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* ἀείποτε ἐπεδίωξε.

Τὸ ὡραῖον τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέχνησεν ἐν καλλίστῃ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, ὁ γνωστὸς ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ἰ. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Παρεῖχεν ἀσυνήθεις χάριτας πρὸς τὴν οἰκογένειαν Πιτυροῦ τοῦ πλουσίου μυλωθροῦ, τέλος δ' ἐκάλεσεν αὐτὴν καὶ εἰς συμπόσιον. Ὁ κύριος Πιτυρὸς καὶ ἡ κυρία Πιτυροῦ ἔχασαν τὸν νοῦν των ὅτε ἔλαβον τὸ προσκλητήριον. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλον νὰ πορευθῶσιν εἰς τοῦ Καρβαγάν, ἐπὶ δύο ὥρας ἡ κυρία Συμεών, ἡ πρώτη ῥάπτρια τῆς πόλεως ἐστόλιζε τὴν *τεμοαζέλα* τῆς κυρίας Πιτυροῦ, ἥτις ἦτο κόρη εἰκοσαέτις μεγαλόσωμος καὶ εὔμορφος, λευκοτάτην ἔχουσα τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν κόμην θαυμασίαν, πόδας μεγάλους καὶ χεῖρας ἰσχυράς, ἦτο δὲ μονογενής.

Ἡ κυρία Πιτυροῦ φρίσσουσα ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, ἐλάλησεν ἐμπιστευτικῶς πρὸς τὴν κληρονόμον της :

— Νὰ ἰδῇς, κόρη μου, σὰν νά μου μυρίζῃ γάμος . . . Ὁ κύριος Καρβαγὰν θὰ 'πανδρολογᾷ τὸν υἱόν του χωρὶς ἄλλο, ἀφ' οὗ πρώτη φορὰ προσκαλεῖ κυρίας εἰς τὸ σπίτι του ... Ἕως τώρα ἄνδρες μόνον ἐπήγαιναν . . . Αἴ! Φρόσω μου, ἐμπῆκες μέσα ;... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μιλλιουνίστας, ἔχει μαθὲς μιλλιούνια ... Καὶ ὁ υἱός του εἶνε νέος μιὰ χαρά ... Εἶνε δικηγόρος πρώτης τάξεως, χίλιες φορὲς καλλίτερος ἀπὸ τὸν δικηγόρο τὸν κύριον Σκουφῆν!... Καὶ ἂν ἤθελε μάλιστα νὰ ἀποκατασταθῇ 'ς τὴν ἐπαρχία μας, 'μπορεῖ χωρὶς ἄλλο νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος δικηγόρος τῆς ἐπαρχίας . . . καὶ τότε δά, Φρόσω μου, «ποιός τα ξεῖ ποιός τἀλατίζει, ποιός τα ξεροτηγανίζει!», νὰ ἰδῇς πῶς θὰ καμαρώνῃς.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἔλεγε μὲν τίποτε, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της ὅμως ὑγραίνοντο, καὶ ἐφ' ἑκατέρας τῶν παρειῶν της ἐφαίνετο κύκλος ἐρυθρός.

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἅμα λαμβάνων παρὰ τοῦ πατρός του τὴν ἐλαχίστην ἐλευθερίαν, κατηυθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Κλαιρεφόν. Οὕτω δὲ ἠδυνήθη νὰ ἀναβῇ δὶς καὶ νὰ περιπολήσῃ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ κειμένου παρὰ τὴν ὁδὸν ἐν ᾗ εἶχε συναντήσῃ τὴν Ἀντωνίαν.

Ἐνδρεύων ὄπισθεν τῶν φρακτῶν ἐκάθητο κατὰ γῆς ἐπὶ τῶν ἠνθισμένων τριφυλλίων, θερμῶν ὑπὸ τῶν ὑστάτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνέμενεν. Ἀλλ' ἡ θελκτικὴ κόρη οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ προβῇ καὶ μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης· τὸ δὲ μέγα Σκωτικὸν λαγωνικὸν ἐξηπλωμένον νωθρῶς ὑπὸ συστάδα δένδρων ἐντὸς κοιλώματος ὅπερ εἶχε σκάψῃ ἐν τῷ χώματι ἵνα εὕρῃ ὀλίγην τινὰ δρόσον, ἀνύψωσε τὸ ὀξὺ ῥύγχος του καὶ ἐξέβαλεν ὑλακάς τινας ἐξηρεθισμένον. Ὁ νέος ἐκρύβη ὄπισθεν τοῦ τοίχου φοβηθεὶς μήπως τὸν ἴδωσι, καὶ ἐκεῖθεν ἤκουσε τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς Ἀντωνίας :

— Σιωπή, Φλόξ. Θὰ εἶνε κανεὶς ἐπαίτης ... Τώρα θὰ δείξῃς τὰ δόντια σου εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους ;

— Σήμερ' αὔριον, Ἀντωνία μου, θά τα δείξῃ εἰς ἡμᾶς! ἠκούσθη ἡ ἀρρενωπὴ φωνὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας.

Αἱ λέξεις αὗται κατέπεσαν βαρέως ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Γεωργίου, διανοουμένου ὅτι τὸν ὄλεθρον τοῦ οἴκου Κλαιρεφὸν ἐπετάχυνεν ὁ Καρβαγάν.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πλέον. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἑσπέρα προσήγγιζεν. Ὀμίχλη ἐλαφρὰ κατέβαινεν ἐπὶ τοῦ δάσους, καὶ διὰ τῶν δρυμῶν τοῦ Κλαιρεφὸν ὁ δύων ἥλιος ἐφαίνετο διαχέων λάμψεις αἱματηράς.

Προβαίνων ὁ Γεώργιος διῆλθε παρὰ τὸ ἔλος, ἐν ᾧ εἶχεν ἴδῃ τὴν Τριανταφυλλιὰν πλύνουσαν. Τὸ ποίμνιον τοῦ Ῥούσου ἔβοσκεν ἐκεῖ που φυλαττόμενον ὑπὸ τοῦ μαύρου μολοσσοῦ.

Ὁ ποιμὴν ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ μανδύου του ἔξω τῆς θύρας τῆς μάνδρας, ἣν εἶχεν ἀνοικτὴν ἕνεκα τῆς προσεγγιζούσης νυκτός, καὶ ἔπαιζε τὴν φλογέραν του.

Ἐκ τοῦ ἁπλουστάτου ἐκείνου ποιμενικοῦ αὐλοῦ ἐξῆγεν ὁ ποιμὴν ἦχον ὀξὺν καὶ κλαθμηρόν, ἀκουόμενον μακρόθεν ὡς γοερὰ κραυγὴ πτηνοῦ τραυματίου.

Ὁ βλακώδης ποιμὴν ἰδὼν τὸν Γεώργιον, ἀνεπήδησεν ὄρθιος, ἐξέβαλε δύο κραυγὰς ὀξείας, καὶ ὁ μολοσσὸς ἀκούσας τὰς κραυγὰς ὑπήκουσε, καὶ ἐγερθεὶς ἔδραμε πρὸς τὰ πλάγια τοῦ διεσκορπισμένου ποιμνίου.

Ὁ ποιμὴν ἀνέλαβεν ἔπειτα τὴν μάστιγά του, ἤρχισε νὰ πηδᾷ ποιῶν σχήματα μανιώδη, ὡς ἐὰν ὁ παρὰ τὸ ποίμνιόν του διελθὼν διαβάτης διέπραττε δεινὸν ἔγκλημα. Ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν ὁ Γεώργιος ἤκουε τὰ ἠχηρὰ πλαταγήματα τῆς μάστιγος διακοπτόμενα ὑπὸ τῶν κραυγῶν τοῦ ποιμένος.

Ὁ Γεώργιος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του περίλυπος μέχρι θανάτου. Μόλις ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἦτο ἐν Νεβίλλῃ.

Ὁ πατήρ του παρευθὺς παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς διαθέσεως τοῦ υἱοῦ του. Ἀποβλέψας δὲ πρὸς αὐτὸν σιωπηλὸς ἐπί τινας στιγμὰς εἶπεν ἔπειτα :

— Τί ἔχεις, Γιῶργό μου ; Μὴν ἔχεις καμμίαν δυσκρέσκειαν ; Πέ μού το καθαρά, παιδί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Ὁ Γεώργιος ἀπέβλεψε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἔκρινεν ὅτι εἰλικρινῶς ἔλεγεν ὅ τι ἔλεγεν. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτόν :

— Τὸ γῆράς τον ἐμαλάκωσε· τίς οἶδεν ἐὰν πράγματι ἔκαμνε τὸ πᾶν διὰ νά μ' εὐαρεστήσῃ.

Διενοήθη λοιπὸν νὰ ὠφεληθῇ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τοῦ πατρός του καὶ νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα.

Ἦτο ἴσως καιρὸς νὰ ἀποτρέψῃ τὴν δεινὴν πληγὴν τὴν μέλλουσαν νὰ κατενεχθῇ κατὰ τοῦ Καρβαγάν.

Τίς οἶδεν ἐὰν ἡ ἐπάνοδος τοῦ τέκνου, ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀνὰ τὴν ὑφήλιον περιπλανωμένου, ἠδύνατο νὰ γίνῃ τὸ σύνθημα αἰσίας εἰρήνης ;

Ὦ! μετὰ πόσης φιλοστοργίας ἤθελε πληρώσῃ τὸν πατέρα του, ἐὰν πρὸς χάριν αὐτοῦ συγκατετίθετο νὰ φεισθῇ τῶν ἡττημένων ἐχθρῶν του!

Ἐφανταζετο τὴν Ἀντωνίαν ἀπηλλαγμένην τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν φροντίδων καὶ δυναμένην νὰ μειδιάσῃ. Καὶ εἰς αὐτὸν θὰ ὤφειλεν ἡ νεᾶνις τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς τοῦ πατρός της, καὶ τὴν ἠρεμίαν τῆς ἰδίας καρδίας της.

— Πατέρα, εἶπε πρὸς τὸν Καρβαγάν, ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψα ἐδῶ θαυμάζω βλέπων πόσον τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Σᾶς εὑρίσκω ἄρχοντα τῆς πόλεως. Ἡ ὑψηλὴ περιωπὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη ἐφθάσατε, ἐννοῶ ὅτι δὲν ἱκανοποιεῖ ἀκόμη τὴν δραστηριότητά σας ...

Ὁ Καρβαγὰν κατένευσεν ἐπικυρῶν τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ του, καὶ λαθραῖον μειδίαμα εὐαρεσκείας διέστειλε τὰ χείλη του.

— Ἐν τούτοις βλέπω μαῦρον σημεῖον